

Bohoslužby v Zábřehu 31.prosince 2013*Lk 2,25-35*

Milé sestry, milí bratři, stvoření kolem nás dokáže být kouzelné, plné věcí, které člověku až berou dech. Třeba takový soumrak. Je to nádherná hra světla a stínu. Určitě stojí zato se někdy zastavit, jen tak si sednout a sledovat tuto zajímavou scénu odcházejícího dne. Na obloze ještě doznívá světlo, na zemi už ale není skoro nic vidět. Jasně věci se pomalu mění v stíny. A zároveň s tím lidskou myslí běží mnoho myšlenek, různých pocitů. Pro mnohé pracující je to určitě pocit úlevy. Konečně je zde čas si odpočinout. Po náročném dni tak trochu vypnout a nabrat síly, mít čas na blízké, na rodinu, sám na sebe. A samozřejmě na Boha. Jakoby každý takový soumrak připomínal, že jsme stvořeni k oslavě Boží, že dřina, kterou podstupujeme, je trestem za pohrdnutí Boží péčí. Každý takový soumrak je pak připomínkou odpočinku, které nachází člověk v Boží náruči. Na druhou stranu může být takový soumrak chvílí smutku nad koncem něčeho krásného. Vždyť den není jen dřina. Jsou to úžasná setkání, čas prožívaný s někým blízkým. Příchodem večera toto končí a přichází loučení. A tak se mohou při pohledu na soumrak míchat v člověku různé pocity. Na jedné straně touha po odpočinku, na straně druhé vědomí, že tím také něco končí. Je to čas vděčnosti a také naděje. Člověk si může uvědomovat, co vše směl přijmout a prožít. Zároveň smí přijímat naději, že vše nekončí tímto dnem, ale přijde nový den a nový čas milých setkání, doteku Boží milosti. Může dokonce mít naději, že tímto soumrakem končí cosi starého a už zítra začne to nové, to, k čemu se upíná a co je zatím jen v rovině očekávání a touhy. Dost možná se mnohé podobné věci hnaly hlavou i Simeonovi, když se večer skláněl před Hospodinem, děkoval za uplynulý den a posiloval se v naději, že snad konečně zítra přijde ten den, který Hospodin zaslíbil, den setkání s jeho Mesiášem.

Simeonův je docela zvláštní postava v příběhu Ježíšova narození. Pro samotný děj nemá vlastně žádný význam. Je však důležitý svědek toho, co příchod Ježíšův znamená. Svědectvím je už jeho samotný život. Podobně jako u mnoha jiných svědků, i zde se setkáváme s označením toho, že šlo o člověka spravedlivého a zbožného. Je také zdůrazněno, že očekával spásu Izraele a byl s ním Duch svatý. Ta přítomnost Ducha svatého je pramen, ze kterého roste ve své vytrvalosti. Byl velice vytrvalý, neboť očekávání spásy Izraele chtělo velikou vytrvalost. Zajisté si můžeme představit, jak náročné to muselo být. Očekává a stále se nic neděje. Možná by to měl vzdát, nemyslet na to. Ale to zkrátka nešlo. Alespoň u něj. Vždyť mu Bůh skrze Ducha zaslíbil, že se ho dočká. A když Bůh něco slíbí, tak to splní.

Jenže zatím léta utíkají a skutečně se nic neděje. Asi by mohl být netrpělivý. My bychom asi určitě byli. Vždyť žijeme v době, která nemá moc ráda čekání, trpělivost není to nejtypičtější, co ji provází. Výsledek musí být téměř hned, všechno se musí naplnit co nejdříve, jinak to ztrácí svůj smysl. Avšak Simeon měl něco, co je hodně důležité. Měl víru, věřil Bohu, že svůj slib splní. Je jedno kdy. Proto stále očekává i ve svém stáří. A v tom je veliký vzor víry. Do Božího zaslíbení nepromítá své vlastní pohledy, neříká si, že teď už to nemá cenu, že nyní je čas již dlouhý. Nechává vše na Bohu, aby on sám posoudil, kdy je k čemu ten nejlepší čas. A tak prožívá každý večer s vděčností i nadějí až do chvíle, kdy jej Duch vede do chrámu. A zde se odehraje to nejkrásnější v jeho životě. Konečně může vidět na vlastní oči Mesiáše. Konečně může svůj život považovat za naplněný. Co víc by ještě očekával? A tak zpívá chvalozpěv, ve kterém prožívá svůj soumrak plný vděčnosti a pokoje, radosti z toho, že nyní přichází vytoužený čas odpočinutí. Zápas každého dne, zápas víry s pochybnostmi, končí a je zde chvíle klidu, radosti z vítězství.

Simeonův chvalozpěv je svědectvím pro Ježíšovy rodiče. Ač nevidí do jeho zápasu, poznávají, že dítě, které přinášejí do chrámu, je skutečně něčím výjimečným, naplněním dlouhého očekávání Božího lidu. Právě jeho příchod znamená určitý přelom v lidském životě, ale i v běhu celého tohoto světa. Je to něco, k čemu míří každý lidský život. Je to vrchol lidského života, soumrak dne plného nesplněných nadějí, plného bloudění tímto světem v koloběhu nutnosti a nemilých povinností. I když on to může být soumrak znamenající konec něčeho krásného. Setkání s Ježíšem nemusí být jen pro ty, kdo prožívají těžké životní chvíle. Ono může přijít i v čase, kdy jde všechno podle lidského pohledu dobře a dokonale. Každopádně je to ale setkání, kterým cosi končí a otevírá se prostor k začátku něčeho nového. Právě ten okamžik, když něco končí, je docela zajímavý. Jak už zde zaznělo, nemusí to být vždy úleva, ne vždy končí něco zlého. Naše dny jsou i krásné a rádi bychom, kdyby nekončily nikdy. Nicméně konec přichází a je na člověku, jak se k němu postaví, jak se také postaví k tomu, co jeho den přinesl. Simeon zcela jistě nežil prázdný život. I v něm by našel mnoho věcí, které byly dobré a se kterými by se nerad loučil. Avšak žil očekáváním a důvěrou Bohu, sám sebe bral jako služebníka. A takový služebník poznává, že vše, co přichází, je dar. Je nám to dáno, ale patří to Bohu. To znamená, že smíme za vše děkovat, ale také to s důvěrou vracet do Božích rukou. Dochází-li lidský život vrcholu v setkání s Ježíšem, dochází-li do bodu, kdy končí vše staré, může poznávat, že má být zač vděčný, že to vše dobré, co také končí, patří Bohu a spolu se svým celým já to člověk Bohu může odevzdávat.

Takový soumrak je skutečně něco kouzelného. Nejen, že člověku dává poznat blížící se konec jedné etapy běhu světa i jeho života. Vede svým způsobem i k údivu. Člověk smí pozvednou oči od země k nebesům a uvědomit si, že za tou skvělou podívanou někdo stojí. Tak jako se odpoutávají oči, odpoutávají se od země i myšlenky. Je to krásný okamžik, kdy člověk sám nad sebou může přemýšlet a hodnotit. Prošel jsem další kus cesty na své pouti. Co to se mnou udělalo? Ano, mohu se bát, protože se ztrácí světlo a přichází tma. Můžu mít takový podivný pocit nejistoty z toho, co bude, zda-li vůbec něco bude. Je možné, že se ve mně bude rodit podivný pocit toho, že to lepší už mám za sebou a teď už přichází jen čekání na spánek. Ale

také si může představit, že přichází čas odpočinku. Čas, kdy se můžu posadit ke stolu k večeři se svým Pánem a spolu s ním hodnotit, jaký den to vlastně byl? Jakou radost či bolest přinesl? Co jsem zvládl, v čem jsem selhal? A v neposlední řadě, zde je také prostor pro vyjádření toho, po čem jsem toužil a co nepřišlo, na co stále mám ještě čekat. Je to takový čas ztišení a hledání sebe sama. A samozřejmě čas nadějného výhledu do zítřejšího dne.

Setkání Ježíšových rodičů se Simeonem byla chvíle zlomu. Pro Simeona cesta končila, pro Ježíše a Josefa s Marií tím něco nového začínalo. Simeon jim požehnal, protože se tímto setkáním naplnilo jeho očekávání, naplnilo se zaslíbení o příchodu spásy. Cesta tím ale nekončí, jde se dál. Jaká ta cesta bude? Nebude vždy jednoduchá. Slova, která řekl Simeon Marii, se asi neposlouchají dobře. Ježíš bude k povstání ale i pádu mnohých a její vlastní duši pronikne meč. Čeká ji určité utrpení. Přesto je to chvíle plná naděje a sil do nové cesty. Je to možná zvláštní, ale právě tento okamžik, chvíle setkání s Kristem, dává dalším dnům jiný rozměr. I když nebude všechno úplně ideální a snadné, přeci jen přichází něco, co člověka podrží. I o tom lze za soumraku přemýšlet. Vím, že přijde nový den. Vím, že možná to zase bude další den marného čekání, další den dřiny. Možná bude ještě hůř. Nikde není psáno, že ten nový den musí být lepší. Ale přeci jen může být vše jinak. Potkávám svého Pána. A i když ho zrovna nevidím, vím, že tam někde je a ví o mě. A to je ta naděje, ta síla k dalšímu dni. Je za mnou další kus cesty, který možná za moc nestál, přesto je v něm mnoho okamžiků, za které může lidské srdce děkovat. A tak, i když nevím, co bude dál, vím, že nebudu na nic sám, vždyť tuto cestu má v rukou Pán. A tak nyní už zbývá jen jedno. Stejně jako Simeon děkovat a radovat se z toho, že naše oči mohly být svědky díla spásy. I když se ještě neukázalo v plnosti, i když je teprve v plenkách, je důležité, že je zde a my je můžeme dosvědčit. V pokoji se smíme dát do Božích rukou, abychom u něj nabrali sílu a mohli se zase pustit do dalšího díla. A pokud stále čekáme na jeho slovo, na to, až je naplní, nezoufejme. Co slíbil, splní. Možná již zítra, možná později. Ale určitě se dočkáme v pravý čas. Nebojme se čekání, i když se nám zdá, že čas již dávno minul. Vždyť ten nejsprávnější čas není na našich hodinkách, ale v Božím srdci.

Pane Ježíši, k tobě míří vše v našich životech, vrcholem naší radosti je být s tebou. Děkujeme, že jsi se k nám sklonil a dal nám poznat svou spásu. Prosíme tě o dar trpělivosti, abychom i dále očekávali na tvé slovo, na splnění tvých zaslíbení.

Amen.